

A Társaság

14-26 = 130 l/6.

Hóolvadás.

Oroszy Géza felvétele.

báró Vay Lászlóné, Solymossy Ili bárónő és leánya.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, II., Kossuth Lajos-u. 9.

Old American

különlegességek egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros
IV., Gyetem-utca 3. sz.

Telefon: 169-97.

LOHR MÁRIA - KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
 VIII., Baross-utca
 85.

A főváros első és legrégebb
 csipketisztító-, vegytisztító és
 kelmefestőgyári intézete ala-
 pítva 1867. évben.

Telefon: József 2-37.

Fiókok: II., Fő-utca
 27, IV., Eskü-ut 6,
 Kecskeméti-utca 14,
 VI., Andrassy-ut 16,
 VI., Teréz-körut 39,
 V., Harmcad-u. 4,
 VIII., József-körut 2.

HUT-
 SALON **PONGRÁCZ MARGIT** NŐI-
 KALAPOK
 TELEFON: 68-43. TÜRRI-ISTVÁN-U. 8.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., felemelet. // Telefon 94-35.

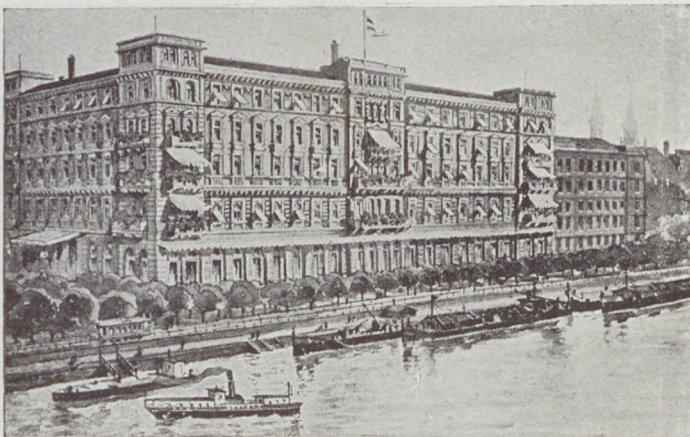
Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongolák állandó nagy választékban.

Dunapalota szálloda Budapest

(Ezelőtt Ritz)

// Étterem. Bar. 5 órai tea //

Hungária Nagyszálló

Elsőrangú ház Budapestben

// Étterme az uri világ találkozója //

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. — TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REALTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 40 kor., félévre 20 kor., negyedévre 10 kor. Egyes szám ára 1 kor.

V. évf.
14-ik szám

Budapest,
1918. április 7.

gróf Esterházy Mórincné, Károlyi Margit grófnő.

Koller utóda Szenes felvétele.

A Tátrából: Kállay Tamásné.

Oroszy Géza felvétele.

Tűzkereszt.

Irta Drasche-Lázár Alfréd.

Regény.

Ez egy ideig nem felelt, aztán ránézett a fiura. Önkéntelenül elnevette magát Eric izgatottságán, kíváncsiságán. De nyomban ismét elkomolyodott.

— Ugy van, Master Eric, — mondta, — az életnek vannak néha furcsa szeszélyei is. Emlékszik-e még arra, amikor arról biztosított, hogy engem »gentleman«-nek tart?

Eric szemei ragyogtak.

— Persze, hogy emlékszem, — felelte.

— Az épp olyan helyes, mint kedves volt magától, — folytatta Magnus — és mivel maga is gentleman: nem fog tőlem megtagadni egy kérést.

— Követeljen tőlem, amit akar! Ha úgy kívánja, levágatom a karomat magáért, — kiáltotta Eric extazisban.

— Nem vagyok olyan szerénytelen, — mondta Magnus megindultan, — csak ígérje meg nekem, hogy a Livery-Stableben nem árulja el senkinek sem, hogy nem hívnak úgy, amint ott gondolják.

— Esküszöm! — jelentette ki Eric lelkesedéssel és amikor a lovak sörényén át kezét fogták egymással, a Northey-gyerek úgy érezte magát, mintha lovaggá ütötték volna.

XIII.

A State-Departement államtitkárának harmadik assistense házánál aznap egyébről sem beszéltek, mint Nicolas Magnus kalandos történetéről. A leányok, Geraldine, Isabel és Elinor a házikisasszony, egészen magukon kívül voltak, míg Mrs. Simmons — akinek a náthája örvendetesen javult és semmiféle aggodalomra sem adott okot, mint egyébként elejétől kezdve sem — és a férje, de még Tommy Barker is óvatosságra intettek. Szerintük annyi gyanus és hajótörött elem került át a régi világból, hogy kiváltképpen az ilyen problematikus arisztokrata alakokkal szemben nem lehetett eléggé óvatos az ember.

De Geraldine nem engedte megtámadni védencét és egyszerűen utalt Magnus szerelmi regényére Solmingen hercegnővel, tartózkodó viselkedésére, férfias nyíltságára stb.

— Ezen az emberen segíteni kell, — jelentette ki lelkesen — és ezt meg fogom tenni. Beszélék papával s ő majd szerez neki olyan foglalkozást, amely megfelel műveltségének, tudásának, társadalmi állásának. Csak nem tűrhetjük, hogy Magnus gróf szemünk látára elmerüljön az életért való küzdelemben, idegen földön?

Másnap délelőtt az egész társaság — Simmons és felesége kivételével, de megszorodva Warfielddal, aki nem bírta ki, hogy Geraldinet már napok óta nem látta s bizonyára azért is, mert a Magnus-ügynek valamilyen újabb fordulatától tartott, amiben nem is tévedett — Eric Northey vezetése alatt bevonult a Duff-féle lovardába. A tulajdonos, az előkelő vendégek érkezésének hírére gyorsan előkerült, de zavarban volt, össze-vissza beszélt mindenféléről, szidta a kemény telet, amely rontotta az üzletét.

De a társaság ezekre nem volt kíváncsi és a manège-be nézett, várva a híres lovászmester megjelenségét. Magnus azonban nem volt látható, de még Danlor sem és csak ketten, akik már régebben jártak a lovardába, egy fiatal házaspár, gyakoroltak felügyelet nélkül. Ez abban az órában egészen szokatlan dolog volt és a Northey-gyerek végül nem is tudta megállani, hogy ezt szóvá ne tegye.

— Hol van Mr. Murray? — kérdezte. Duff hebegett valamit, hogy nem tudja mi lelta azt az egyébként pontos és józan embert, de este óta nem látta többé, mivel nem is jött haza aludni.

Az egész társaság összenézett.

— Talán megsértették valamivel? — hallatta magát ismét Eric Northey, majd fenyegetően Duff felé fordulva. — Mr. Murray az én barátom, — folytatta — és jaj annak, aki megbántja!

Duff csodálkozva nézett a magából kikelt fiura.

— Nem bántotta őt senki sem, — tiltakozott élénken — ellenkezőleg. Danlor tegnap oly türehtelenül viselkedett, hogy kiadtam neki a járandóságát azzal, hogy rögtön hagyja el a házat. Murrayt pedig beültettem Danlor állásába és ő ezt szépen meg is köszönte. Azt hiszem, hogy ezzel talán nem sértettem meg a barátját, Master Eric?

Ezt mindenki belátta, de Magnus eltűnését semmiképpen sem magyarázta meg.

— Ebben benne van annak a gaz Danlornak a keze! — kiáltotta Eric. — Hol van az a vén disznó? Duff vállat vont.

— A rendőrséghez még nem fordult? — kérdezte most Geraldine.

A livery-stable tulajdonosa majdnem hanyatt vágódott, akárcsak az ördögöt emlegetnék előtte.

— Isten mentse meg az embert a rendőrségtől, — kiáltotta. — Nem bánom, ha ellopják a legdrágább lovamat, csak rendőr ne avatkozzék az én dolgomba! Hogy a végén még engem csukjanak be, mert nem tetszik nekik a hajam színe! Nem, drága kisasszony, a rendőrséghez én nem fordulok.

— Akkor én fogok hozzá fordulni, — jelentette ki indignáltan Geraldine és Elinorhoz fordult. — A papád majd rendet fog teremteni, ebben nem kételkedem!

Mindenki helyeselt neki, kivéve Dufföt, aki a zsebében ökölbe szoritotta a kezét és oda kívánta az előtte ismeretlen Barker-leányt, ahol a bors terem. De a társaság nem törődött vele, hátat fordított neki és alig negyedóra múlva megjelent a State-Departmentben Simmons dolgozó-szobájában, ahol Geraldine előadta az esetet és intézkedést kért a titokzatos eset felderítésére, amire Elinor atyja rögtön telefonált is a rendőrfőnököknek, aki viszont szigorú vizsgálatot ígért.

A valóságban az történt, hogy mikor Magnus előttevaló nap a Rock-Creeki kirándulásról hazatérve belépett az irodába, gazdáját igen izgatott hangulatban találta.

— Jó, hogy jön! — szólt hozzá Duff lihegve és prüszkölve. — Ezzel a vén számár Danlorral már régen nem bírom kitartani és épp most tettem ki a szűrét. Alighogy ön kilovagolt a Northey-gyerekekkel, be-toppant ide és újból elkezdett lármázni, hogy vagy ő az ur a lovardában, vagy más, de az ön urhatnáságát nem tűri tovább. Én már régen megsokaltam a dolgot és most véget vettem a komédiának, mivel pedig Önnel nagyon meg vagyok elégedve, Ön fogja átvenni a lovarda vezetését.

— Köszönöm a bizalmát, Mr. Duff — felelte Magnus, akit ez a közlés meglepett, — de nem szeretném, ha Danlor azt gondolná, hogy én turtam ki állásából!

— Ezzel ne törődjék, — mondta Duff — de egyébként megnyugtathatom e tekintetben is. Mert már akkor, amikor közzétettem azt a hirdetést, amelyre Ön jelentkezett, eltökélt szándékom volt, hogyha találok megfelelő embert, megválok Dufftól.

Ez a kijelentés eloszlatta Magnus aggályait, de az igazat megvallva, nem nagyon örült ennek a fordulatnak, amely őt abban a pillanatban láncolta még jobban jelenlegi, csak átmenetinek tekintett foglalkozásához, amikor a Barker-leánnyal való találkozás hatása alatt, elhatározta, hogy mielőbb hátat fordít a Duff-féle livery-stablenek és lehetőleg Washingtonnak is, ahol inkognitóját továbbra alig tudta fenntartani. Ezek után azonban csak nem hagyhatta ott ő is Dufföt, azt az embert, aki átsegítette életének e nehéz napjain.

Délután már maga végezte egyedül a teendőket a lovardában és mint rendesen, hat óra tájban felment az eddig Danlorral közösen lakott padlásszobába. Valószínűnek tar-

totta, hogy találkozni fog vele. Danlor bizonyára őt okolta elbocsátásáért és ez a gondolat Magnust igen kellemetlenül érintette.

Mikor belépett a szobába, különös kép tárult elé. A villany égett, az üres ládákban készített fal Danlor sarkában szét volt bontva, a ládák összetörve heverték szanaszét a legnagyobb rendetlenségben, régi újságok, eltépett levelek, üres dobozok között. Lakótársának holmija pedig részben bent volt egy még le nem zárt málhában, részben ki volt készítve az ágyra és a közös asztalukra. Maga Danlor nem volt sehol.

— Hogy dühönghetett szegény öreg! — gondolta magában Magnus őszinte szájalommal a szívében, aztán levette a kabátját és mint mindennap ilyenkor, hozzá akart látni a borotváláshoz. De amint leült az asztalhoz, megpillantott egy tárgyat Danlor holmija között, amely felhívta figyelmét. Egy fénykép volt, divatját régen mult aranyvirágos alpacca keretben. A fénykép nőt ábrázolt, kivágott estélyi ruhában.

Magnus meghökkent. Ezt a képet ő már egész biztosan látta életében. Önkéntelenül áthajolt az asztalon és jobban szemügyre vette a fotografiát. De amint odanézett, hátra zökkent, mert amit maga előtt látott, megdöbbenetett. A szeméhez kapott, fölugrott, néhány lépést tett a szobában föl-alá, majd ismét visszament az asztalhoz és most már kezébe vette a fényképet: nem tévedett. Az anyja volt, a saját édes anyja, fiatalabb éveiben, abban az időben, amikor maga a bécs-ujhelyi akadémiába került...

Remegő kezekkel ismét letette a képet az asztalra, de még mindig rémülettel tekintett rá. Szédült. Hogyan került ez a kép ide? Danlor holmija közé? Mily összeköttetés létezett az anyja és Danlor között? Ki volt ez a Danlor?

Lázasan kezdett keresni a multban, fölidézte a régi csunya emlékeket, sorba vette az embereket, akikről tudta, hogy összeköttetést tartottak fenn anyjával és összeszorult a szíve annál a gondolatnál, hogy az a nő, akinek életét köszönhette, talán még rosszabb volt, mint sejtette...

De hirtelenül átvillant az agyán egy név, amelyet rég eltemetett volt egy emlék, amelyről azt hitte, hogy örökre kiszorította a lelkéből: Róland báró. Az az ember, akivel anyja Osztenében ismerkedett meg, aki

A Iomnici Palota-szálló előtt.

Oroszy Géza felvétele.

Tél a tavaszban. A Lomnicról Tátrafüredre vezető országút.

Oroszy Géza felvétele.

bele bolondult abba a veszedelmes nőbe, ráköltötte szerény vagyonát az utolsó fillérig, váltót hamisított, hogy bűnös eszközökkel fentarthassa még ideig-óráig nyomorult életét, akit aztán elítéltek és börtönre vetettek, míg végül, kiszabadulva a fogságból, kivándorolt Amerikába...

Hátha ő volt, akivel hónapokon át egy földél alatt, egy szobában, néhány rozoga deszka által elválasztva, szíta ugyanazt a levegőt, s akit most ő miatta kivettek az utcára?

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és belépett Danlor. Magnus feltekintett és úgy nézett rá, mintha át akarna látni a testén. De nem ismert benne Rólandra. Nem is tudta már különben, hogy Róland hogyan nézett ki. És mégis érezte, hogy ő volt.

Danlor sápadt volt, szeme mélyen be volt esve, nagy puha kalapja a fején gyűrött volt és piszkos.

— Ne zavartassa magát, — szólt tompán, halkán és zöldszen fénylő szemének tekintete nem ígért jót. — Fél óra múlva itt is tehet, amit akar, korlátlanul, de addig nem engedem magamat kidobni.

Magnusnak össze kellett szednie egész erejét, hogy ki ne essen a szerepéből.

— Sajnálom, hogy összeveszett, Mr. Duffel, — mondta nyugodtan, — de én nem tehetek a dologról. Semmi közöm hozzá.

Danlor ágyára dobta a kalapját.

— Erről még beszélünk, — szólt és mintegy véletlenül felvette revolverét, amely szintén az asztalon feküdt, egy ideig nézegette, majd zsebetette. Aztán hozzálátott a csomagoláshoz.

— Ennek fele se tréfa, — gondolta magában Magnus és önkéntelenül elmosolyodott. Tehát még ilyesmire is el lehetett készülvén...

Fölkelt és leült az ágya szélére, ahol keresztbetett karokkal maga elé nézett, mintha nem is figyelne többé

társára. Danlor közben belenyomott még néhány ruhadarabot és egyéb tárgyakat, ezek között a fényképet is a málhájába, a többi holmiját ujságpapírosba csomagolta és mikor mindennel elkészült, felvette rövid kis bundáját, amelyet a lovardában is viselt, amióta hideg lett, fejére csapta a kalapját, fölkapta a málháját a vállára és a csomagot a hóna alá vette. Aztán az ajtó felé indult, de mielőtt elhagyta a szobát, megegyeszer hátranézett.

— A vizontlátásra Mr. Murray! — mondta különös hangsúlyozással és kiment.

Magnus nem szólt semmit. Hallotta Danlor nehéz lépteit a lépcsőházban, aztán csönd lett. Egy ideig még

ott ült az ágyán, de később, mintha el akarná üzni a sok kínos és csunya gondolatot, gyorsan felugrott, megmosakodott és rendbehozta szegényes öltözetét. Majd elment az istállóba, meggyőződött róla, hogy minden rendben van, néhány utasítást adott az éjjelesnek s aztán maga is elment hazulról.

Volt az U-Streetben, a 18th Street közelében egy kis vendéglő, egy bérpalota pincéjében, a »The Wyoming«, ahová járt, ha nem kísérte el Danlort az utóbbi által látogatott korcsmába Oregon-Streetbe. Megvolt a megszokott asztala egyik sarokban s a vendéglős, egy Róka Máté nevű magyar ember, akit vendégei azonban már csak Rocker néven ismertek, különös figyelembe részesítette Murray urat, mert ez egy alkalommal, amikor hallotta, amint Róka a csaplárral magyarul beszélt, elmondta neki, hogy honfitársa.

Odament Magnus aznap este is, igaz, kerülő uton. Jól esett neki a friss, kellemes levegő, amely átfujta és lehűtötte a kiállott izgalmak után. Washington szép, széles utcái ragyogtak a hóban és az emberek jókedvűen siettek el a villamos ivlámpák alatt. Mikor aztán belépett a meleg, ételszagu levegőbe, Magnus leült a megszokott helyére és hozzálátott az ebédjéhez, mialatt Róka uram szóval tartotta. De nem volt éhes, inkább csak kényszerítette magát az evésre, nem figyelt Róka fejtegetéseire sem, szórakozott volt.

Még a Barker-leány hirtelen feltünése is teljesen háttérbe szorult a Danlor holmija között felfedezett fénykép titokzatos esete mellett. Sajnálta, hogy nem derítette ki Danlor titkát és nem győződött meg róla, hogy az az ember csakugyan Róland volt-e, avagy talán mégis más valaki, akinek előtte még ismeretlen szerepe volt anyja életében. De ha Róland volt, — s Magnus ezt több mint valószínűnek tartotta, — akkor a sors valóban kegyetlen játékot üzött vele, amikor őt éppen ezzel az emberrel hozta össze az új világban.

A számüzött külföldi Brázay parfumeöket használnak!
készítmények helyett leányaink, asszonyaink

BUDAPESTI RAKTÁR: VIII., ÜLLŐI-UT 66/a.

Őt, Magnus Miklóst, aki azért keresett új hazát, hogy a mások által beszennyezett névnek becsületes hírével becsületes munkával helyreállítsa, — a tisztességes emberek társaságából kiközösített becstelennel Rólanddal, őt, akinek lelke tiszta volt, mint kint a ragyogó hó — az erkölcsi halottal, akinek emlékéhez a Magnus-név fényének romlása fűződött. Az áldozatot — hóhérével.

Mikor befejezte ebédjét, elbucszott Rókától és hazafelé indult. Ismét erősen havazott és sűrűn hullottak alá óriási hópelyhek, amelyek rátapadtak kabátjára és sapkájára úgy, hogy pillanat alatt maga is egész fehér lett. Az utca el volt hagyatva és csipős szél járta át testét, mert bizony csak ócska, silány anyagból készült, bebecsszerű kabát volt rajta. Meggyorsította lépteit.

Amint a rövid és sötétebb Willard-Street sarkához ért és azon be akart fordulni, egy teljesen hóborította férfialakkal találta magát szemben, aki előugrott az árnyékból.

— Nesze, gazember! — kiáltotta Danlor, — mert ő volt — és valami fényes, kemény tárggyal Magnus fejéhez sujtott. De Magnus ösztönszerűleg karjával védte ki az ütést, villámgyorsasággal megragadta támadójának kezét és kicsavarta belőle azt, amit benne tartott. Forgópisztoly volt, amely leesett a földre. Azonban a másik sem volt rest. Kiszakította kezét és két öklével mért gyors egymásutánban több ütést Magnus fejére, úgy hogy ez pillanatra elkábult és elcsuszott. De esés közben teljes erővel térdberugta sarkával ellenfelét, úgy hogy ez, a nagy fájdalom következtében, elkezdett tántorogni. Ezalatt Magnus lábraállt és rávetette magát Danlorra, torkonragadta és leteperte. Danlor kiáltani akart, de Magnus rátérdelt a mellére és kötött keztyűjével betömte a száját. A másik egy ideig kapálódzott, rugott és hánykolódott, aztán föladta a küzdelmet és könyörögve, összekulcsolta két kezét.

— Nem fog kiabálni? — kérdezte Magnus. Danlor nemet intett, mire Magnus kivette a szájából a keztyűt. Danlor merev, ijedt szemekkel tekintett rá. Magnus pillanatig gondolkodott.

— Könyörüljön meg egy sorsüldözött, elkeseredett emberen — nyögte Duff volt lovászmestere, — én valamikor jobb napokat is láttam...

— és börtönt is, báró ur, — tette hozzá Magnus magyarul és felkelt.

Danlor, mintha villamos áramot bocsátottak volna keresztül a testén, görcsösen összerázkódott és eltakarta az arcát.

— Nem igaz, — mondta lihegve, — nem igaz — érti?

De Magnus eleget tudott, lerázta magáról a havat és indult. Alig tett azonban husz lépést, revolverlövés dörrent el mögötte, majd egy másik, meg egy harmadik. Azt gondolta első pillanatban, hogy a szerencsétlen ember maga ellen fordította a fegyvert. De amint hátra nézett, látta, hogy Danlor futólépésben utánarohan, ráirányítva fegyverét. Magnus visszafordult.

A lövésekre kinyílt néhány ablak s a másik oldalon rendőr lépett ki egy kapuból. Egy férfi, polgári öltözetben, követte.

— Fogjátok meg! Fogjátok meg! — ordította Danlor rikácsoló hangon, — meg akart gyilkolni!

A rendőr és a kísérete habozott. De Magnusnak, amint megpillantotta a rendőrt, rögtön eszébe jutott, hogy többször hallotta Duff szájából, hogy az ember el van veszve, ha rendőrséggel gyülik meg a baja Amerikában. Ennélfogva, akármilyen furcsának is találta az ő esetében az igazságszolgáltatást, mégis Duff felfogásához tartotta magát és elkezdett szaladni, ahogyan csak bírták a lábai.

— Fogjátok meg! Fogjátok meg! — kiáltotta újból Danlor és ismételte most már a rendőr és a másik férfi is, akik mind a hárman futva követték.

A 18. utcához érve, Magnus ezen szaladt tovább, majd a T-Street sarkán megváltoztatva az irányt, ezt a szélesebb és a sűrű havazásnak dacára még ilyenkor is népelesebb utca irányát követte. De üldözői nem hagyták abba és még néhány fővel fölszaporodva, rohantak utána. A helyzet kritikus volt, mert a járókelők figyelmessé lettek a dologra s közülök is egy-kettő elkezdte futólépésben követni. És ebben a pillanatban Magnus, aki még sohasem volt hasonló helyzetben, ösztönszerűleg egy régi suhanctrúkhöz folyamodott. Ugyanis maga is elkiáltotta magát, hogy »fogjátok meg!« és láthatatlan szökevény irányába, maga elé mutatva biztatta az embereket, vegyenek részt ők is az üldözésben. És az emberek kötélnek álltak. Elkezdtek szaladni, egyik elcsuszott a hóban és elvágódott, ketten belebotlottak, egy fiatal gyerek, akinek élénk volt a képzelőtehetsége, szaladva és lihegve már magyarázgatta környezetének, hogy gyilkost üldöznek, aki ott szalad elöl, valahol, véres kendővel a kezében, két rendőr a 14. utca sarkán szintén hozzájuk csatlakozott s míg a Vermont Avenueig értek, már lehettek vagy kétszázan is. De Magnus akkor már nem tartott velük, mert a 13. utca sarkán befordulva, abbahagyta saját maga üldözését és rendes lépésben folytatta útját, nem törődve a félrevezetett tömeggel. Utközben észrevette, hogy balkarján valami meleg fut végig, belenyult kabátja ujjába és látta, amint a keze véres lett. (Folytatjuk).

A Tátrában. Horvát Mihályné, Kiss Istvánné, Kiss Erzsébet, Horvát Erzsébet.

Oroszy Géza felvétele.

Wamoscher Ervin és menyasszonya, Madarassy-Beck Zsuzsanna Mária bárónő. Székely Aladár felvétele.

EMLÉKKÖNYV:

*Ugy fogok majd a szivedben lapozni,
A legtítkosabb titkaidat lesvén,
Mint meséskönyvben hosszú téli estén.*

*Lásd, a kulcsát már régen megtaláltam,
Most ideje, hogy át is nézzük ketten:
Ezer emlék egy aranyos keretben.*

*Képek: fakult lány összevisszaságban...
Vágyak, álmok, sok terv és szerelem.
(Ekkor még nem találkoztál velem.)*

*Gyűrött lapok. Itt-ott hervadt virágok,
A kik adták: sok messze ment leányok
Már csak a szemük színe szól felénk...*

*És egyszerre nagy szent csend a szobában,
Egy táj, amelyen réges-régen jártam,
Mentem, fehérben, virággal eléd.*

Mint királyokhoz hódolón a nép.

ZSUZSANNA MÁRIA.

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kígyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
napp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

Beáta.

Irta Szemere György.

Elbeszélés.

I.

Korláth író volt, a toll felkent művésze, de unta a babért. Az volt a tragédiája, hogy nem tudott bele-nyugodni a sorsába, amely a kiválasztottnak külön helyet jelöl meg a társadalomban. Ő nem akart kiválni a tömegeből, nem kívánta azt a magasabb talapzatot, amelyre tehetsége fölemelte; az elkülönítés és egyedül-állás magasztosságát és erőértékét nem érezte, csak annak hátrányait. Nem dicsőségre, bizalomra, szeretetre vágyott: kedves apró gondúzó játékokra, amiknek nincs lényegük, csak melegük, színük, illatuk van.

Hogy ezt a célját elérje, megpróbált a költő rést ütni a falon, amely őt az átlagembertől elválasztotta. Leereszkedett a tömegek szintjére: összehuzta magát, leguggolt azokhoz, akik nem értek fel hozzá. Holmi elismerésre, cifra népszerűségromgyra, pár cimborára, néhány szeretőre sikerült így szert tennie, de nem ez volt az, amit keresett. Ő nagy, meleg, nyílt szívekre vágyott, amelyek rokonok az övével, bátor judiciózus elmékre, amelyeknek belátása és befogadóképessége elég nagy arra, hogy az ő lángeszének értékeit föl-vegye: nem cimborát keresett, hanem barátot, nem szeretőt, hanem az ő forró lelkéhez hozzáferrani, vele egybeolvadni képes egyenrangú nőtársat, aki az ő tudá-
sához, megérzéseihez, mintegy jutalmul a szint és illatot árasztja rá, lemondó, befogadó asszonyi testéből... Csakhogy ilyen értékeket nem talált a valóságban.

Husz évi hiábavaló tévelygés után, elfogyván a reménye: elhatározta Korláth, hogy hátat fordít az élet-
nek, amely őt nem tudta kielégíteni s képzelete szívár-
ványos fellegrárába menekül. Teljes tudatában volt annak, hogy az emberi szív- és elmehatárt szinte meg-
haladó merészségre vetemedik, midőn a minden művé-
szet közös ősforrását, a természetet megtagadja s a
maga lángelméjének eszménykaoszából mintázza meg
regényei és drámái alakjait, de bizott benne, hogy élni
fognak az ő homunkuluszai a természet ellenére is, ha
sikerülni fog az ő kiváltságos lelkét beléjük lehellenie.

Az első napon — azaz fordulása első hosszú esz-
tendéjében — megteremtette a nőt. A nőt, aki nincs,
de akinek lennie kellene, hogy az emberiség boldog
legyen. A megváltó asszonyalak a művészet kereszt-
ségében Beáta nevet kapott. Benne volt alkotója egész
lelke: szikrázott, tündökölt, boldogított, nem is egy, de
ezer életet élt.

Azontul Beáta vágyott lenni minden leány, akinek

Tátrafüreden. Horvát Mihályné és Perczel Miklósné.

Balogh Zoltán felvétele.

szép és becsvágyó lelke volt. De egynek sem vala hozzá bátorsága, hogy azzá legyen: attól félt valamennyi, hogy belepusztul a lélekcserebe: a társadalom összezuzza még az átlényegülés folyamata alatt, mert nem vág bele a kereteibe, szétolja a korlátokat, új rendet, új erkölcsöket, új hitet teremt, forradalmat csinál...

Korláth meg volt elégedve az alkotásával. Büszke volt reá. Mert érezte, tudta, hogy él, előbb-utóbb jelentkezni fog inkarnáltan is és szaporodni fog. Nem baj, ha ő maga nem is éri meg a jelentkezését. Majd a következő nemzedék. Hiszen nem az a lényeg, hogy ő legyen boldog általa: az egész emberiség üdvösségére gondol a költő, midőn lelkét megszállja az alkotás ihlete.

Megszületvén az új nő, az új férfi megteremtéséhez fogott hozzá a vakmerő művész. Őt évig küzdött, míg sikerült végre a Beáta méltó párját megmintáznia.

A kézirat ott feküdt íróasztalán. Már csak egy mondat, egy atom hiányzott hozzá, hogy világgá bocsáthassa lángelméjének második homunkuluszát. Csakhogy éppen ezt az egy mondatot nem találta meg sehol a végtelenségben. Anélkül pedig nem merte teremtményét keze közül kiereszteni, attól remegett, hogy eltörik, mint az agyag, vagy szétfoszlik, mint a kőd. A minta meg volt, de a lelkét nem tudta úgy belelehelni, hogy teljesen életképes legyen.

Az alkotás láza teljesen kimerítette a költő idegeit. A valóságot alig látta már. Az, amit látott, beteges vízió volt csupán. De azt ő nem tudta: szóbaállott a látományokkal. (Nem téged hívtalak! Te sárból való vagy, mint a többi férfi! Nekem az új ember kell, aki a világot meg fogja nemesíteni, az eszmények uralmát fogja a földön meghonosítani s nem hal meg soha.)

Jöttek más látományok, de az új ember, a megváltó csak nem volt közöttük... A költő lázas feje kimerülten az asztalra esett.

II.

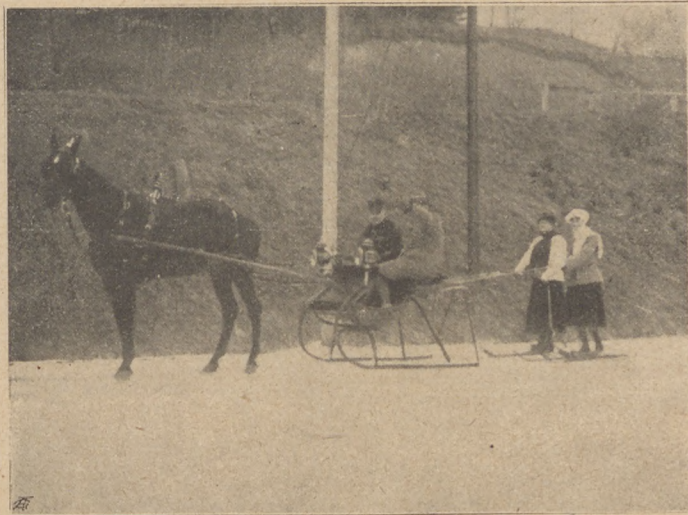
Csend a szobában. Csak a tűzben szinylődő bükk-fahasábok sziszegtek a kandalló torkában s egy antik alabástrom-lábasóra az ébenfa-almáriomon zengédez el egy édes-bús melódiát. De a költőt nem ébreszti fel.

Azonban felébredt egy sokkal csekélyebb nesz: egy halk kopogás az ajtón.

— Ki az?

Dallamos leányhang felelt:

— Nem mondom meg: azt magának kell megállapítania.

Skijöring a Tátrában. Balogh Zoltán huszárcapitány, Sipos István, Horvát Mihályné, Horvát Erzsébet. Balogh Zoltán felvétele.

Kilátás a lomnici Palota-szállóból.

Oroszy Géza felvétele.

— Bocsánat, nőt nem fogadok, — tiltakozott a költő erőlyesen az ismeretlennek vélt leány tolokodása ellen. Ám az nem hagyta magát.

— Én nem vagyok nő, én fogalom vagyok.

A következő pillanatban már a szobában a leány; bokáig érő smaragdzöld bélépőjét lekanyarítja meztelen válláról s egy merész s mégis kecses kézlendülettel messzire eldobja magától; rövid rózsaszínű fodros rokoko báliruha feszül karcsu villi-testén. Watteau festett olyan képeket; stilizáltan, légiesen mozog, egész lényéből titokzatos mesészerű hangulat árad ki; kislányosan bókol a költőnek, aztán babaszerű tánclépésben közeledik hozzá.

A költő oda lesz az ámulattól. Sohasem látta a leányt s mégis ismeri. Jobban ismeri, mint akit ezer-szer látott. Kezefejét végighuzza szemén: nem káprázik-e. Nem, nem káprázik. Nem lehet más, mint az ő Beátája, költői képzeletének leggyönyörűbb édesgyermeke.

— Beáta!

Boldogan, büszkén mosolygott a leány.

— Tudtam, hogy rám fog ismerni, — mondta diadalmasan, — most már csak azt szeretném tudni, nem sokat változtam-e?

— Szébb, tökéletesebb, mint valaha.

A leány megperdül a sarkán, kacéran, csintalanul.

— Kívülről ilyen vagyok, de vajjon kiállom-e a próbát belülről is?

A költő zavarba jön: hebeg.

— Foglaljon helyet. Hogy hívjam? Nagysádnak

csak nem szólíthatom. Nem rontom el az illuziót, amit kisugároz . . . Hogy hívjam?

— Csak Beátának hívhat, ha az vagyok.

— Igen, igen Beáta . . .

A költő kézen ragadja a leányt egy pamlaghoz vezet.

— Üljön le nálam, kis Beáta.

Egy alacsony zsámolyon helyet foglal látogatója lábánál, anélkül hogy eleresztené a kezét.

— Hogy jutott eszébe ez a kedves szép gondolat? Elpirul a leány s lesüti szemét.

— Már több, mint egy év óta tanulom Beátát . . .

Lelkembe szívom a lelkét . . . Utánozom lengé sellőmozdulatait a maga utmutatása szerint . . . Azt teszem, amit ő tett, úgy élek, mosolygok, örülök, mint ő élt, mosolygott, örült . . . S úgy akarok boldogítani, mint ő boldogított. Gondoltam magamban: a ruháját is fel kell öltenem, hogy teljes legyen az illuzió.

— S ezt az én kedvemért tette?

— Hiszen magát akarom boldogítani.

— Mikor nem is ismer?

— Minden sorát, tehát egész lelkét ismerem; maga az én költőm, eszményem, álmaim királya.

A költő felsóhajt.

— Óh, miért nem jött előbb!

— Régen vár? — suttogja a leány.

— Nem, hiszen nem is tudtam a létezéséről.

Csalódásra billen a Beáta rózsás kis feje.

— Tudnia kellett volna, hogy vagyok, — mondta

busnegédesen, — hogy nemcsak a maga képzeletében élek: várnia kellett volna engemet.

Korláth zavarba jön.

— Engedelmet kérek: kihez legyen szerencsém?

— Első pillanatra megismer, a másodikban megtagad! — csattant fel a leány, majd szelídesen folytatja: — A maga kis Beátája vagyok, aki nem érte be az embersorral, kiszorította magát a talajból, amelyből kivirágzott s felszállott illata szárnyán az aetherbe: tündérsorba emelkedett, hogy boldogíthassa, akiket szeret.

A költő elhagyja magát. Végkép beleolvad a hangulatba, amely látogatója illatos szűztestéből kiárad.

— Képzeletem leánytündére, — rajongott önfeledten, — szellemem örökéletű gyermeke, Beáta, köszönöm, hogy eljöttél; nem vártalak, de kerestelek; mindenütt kerestelek, de nem találtalak meg sehol.

— Nagyon fenn keresett, — vélte a boldogság tündére, vagy nagyon lennt, holott mindig közbül van a boldogság: se fenn, se lennt.

Korláth álmélkodva hallgatja a leány szavait.

— Olyan ez, mint egy álom, — sóhajtja, — bár föl ne ébrednénk soha!

— Miért ébredne fel! — eszelte a regényhősnő a regényíró. — Az ember, ha olyan a lelke, hogy uralkodni tud a testén, végigálmodhatja az egész életet.

A férfi önkéntelenül elejti a leány kezét.

— Olyan forró ez a kis kéz, mint egy földi leányé: elüzi az álmomat . . . valóságnak tultökéletes, álomnak nagyon is meleg.

A tündér visszakinálja a kezét.

— Azért megtarthatja . . . örökre megtarthatja, ha akarja: a magáé.

Korláth habozik.

— Hadd eszmélek . . . Nem tudlak oda követni, a honnan beszélsz nekem.

Beáta végighuzta kezét a férfi homlokán.

— Nyugalom, én szép költőm, — biztatja emberét felsőbbes hangon, — a boldogság ne zavarja meg nemes fejedet, hiszen a te lelkedből lelkedzett fogalom.

— Boldogság vagy, de nem vagy fogalom.

— Annak kell lennem, — állította a tündér, — különben nem lehetnék most itt: el kellett volna hamvadnom a szenvedelmek tüzében. Holott, — folytatta, — meg tudtam magamat a földi vágyaktól tisztítani s másokban sem ébresztek testi gerjedelmeket.

A költő most már visszahódítja a leány kezét.

— Megtisztultál a földi vágyaktól! — kiáltotta. — Micsoda csuda vagy! Hol volt a gyökered?

— Messze termettem: ingoványon.

— S hol vagy most?

— Azon a talapzaton, amit maga emelt nekem.

— Nincsenek hozzátartozóid, kötelességeid?

— Nem tartozom bele a társadalomba, átléptem a kereteit; ez volt az első lépésem.

Mélyet, örvényeset sóhajt a költő.

— Nem tudom, nem tévedett-e el? — Mit keres a tavasz az ősznál, — folytatta apránként kijózanodva, miközben ismét eleresztette a leány kezét.

— Szeretem . . .

A költő arca kigyul a szive tüzétől, de a fegyelemzett társaságbeli ember minden erejével azon van, hogy eloltsa a lángot.

— Egy ötven éves férfi s egy husz éves leány.

A józan szótól megijed a tündér.

— Óh, — könyörgött, — ne szálljunk le az aetherből; maradjunk fenn: ott, ahol a korkülönbség nem számít, mert az élet örök.

— Rajongó, — fakadt ki az önmagával küzködő

ifj. Mikszáth Kálmáné, Földes Livia.

Strelisky felvétele.

férfi kétségbeesetten, — szegény fantaszta, meg ne csald magad! Nem akarlak elámitani.

— Hogyan, — csudálkozott a tündér a csalódás fájalmától remegő hangon, — hogyan, hát nem a maga lelke volt az, amit a könyveiben kitárt?

— Az az én lelkem volt, — hebegte a költő, — de ezekután nem tudom biztosan, teljes nyomon járt-e. Elég volt a gyönyörűségből, — folytatta meghatottan, de határozottan, — szálljunk le a földre, mert elhagy az erőm vagy úgy megfeszül, hogy visszaélek vele; azt pedig nem akarom; nem *házasodom*.

A leány szívéhez kapott.

— Óh, jaj, miért bánt engemet? Hiszen magától tanultam: a földi formák Beátát nem kötelezik.

Korláth lesüti szemét; nagyon szégyelli magát.

— A formák mindenkit köteleznek, kis leány.

A tündér erre csaknem egészen visszaváltozott földi leánnyá. Arca elhalványodott.

— Miért nem beszél őszintén? — kérdezte szomorúan. — Miért nem mondja nyíltan a szemembe, hogy nem kellek magának?

Korláth összeszedte maradék lelki erejét, hogy meggyőzze a leányt.

— Értsen meg, — kezdte, — én idestova ötven éves leszek, maga meg ugyszólván most kezdi az életet. A mi társulásunk, — folytatta, — természetellenes lenne akkor is, ha megtartottam volna lelkem fiatalságát; de kiéltem a lelkemet is: azok az értékek, amelyeket műveimből kiszedett és magáévá tett, már nincsenek meg bennem. Óh, — fejezte be szavait, — érje be azzal, amit tőlem eddig kapott: többet nem adhatok.

— Nem kéni jöttem, hanem adni, — jegyezte meg a leánnyá visszaváltozott tündér fázósan, miközben megtörülte könybelábadt szemét.

A költő megszánta.

— Leány, leány, — fakadt ki maga ellen, — nem kellett volna oly irdatlan magasságokba szállanom! Most látom csak: eltévedtem s a szerencsétlenségbe magammal rántottalak. Bocsáss meg nekem... A mi világunk még nem érkezett meg; — magyarázta, — enszívemet szakgatom, midőn illuzióid fátyolát tépem, de meg kell tennem, mert úgy kívánja a becsület.

— A becsület, — csudálkozott a leány, — hát oly nagy dolog az: lenyomja az eget?!

— Le, — állította a költő kegyetlenül, — az a béklyó, valameddig élünk, csak arkon a vas.

— Tehát mindent visszavol mit irt!

— Mindent; összetöröm a te... at.

A leány fölveszi belépőjét s bele... rkolózik. Nagyon reszket. Fázik vagy láza van. Aztán egyszerre eltűnik. Nesztelenül, nyomtalanul, mintha a levegő szivta volna fel.

Korláth egy ideig kővédermedve áll a helyén, majd az ajtóhoz rohan.

— Beáta, óh Beáta!

Rázza az ajtót, rázza, de nem enged a zár.

A költő most már azt sem tudja, ébren volt-e vagy álmodott. Csak azt tudja, hogy nem életképes a férjhomunkulusza. Megragadja a kéziratot s befűt vele a kandallóba... Küzködik, vonaglik, sistereg a papiros a tűzben, de végre is kénytelen megadni magát.

Az író csak nézi, nézi merőn, mindaddig nézi, míg könnybelábad a szeme. Aztán letörli könnyeit s visszaül íróasztalához. Irja:

»A boldogság él. Nemcsak a költők képzeletében, a valóságban is. Itt jár közöttünk, hódítóan, elevenen. Csak kezünket kellene utána kinyujtanunk. De nem tesszük, mert gyávák vagyunk. És gyengék és ostobák. A társadalom rabszolgái vagyunk.«

Vojnich Tibor honvédtuszárfőhadnagy és menyasszonya,
Rónay Mimi. Gaiduscek Erzsé felvétele.

VERS, LANTRA.

Pest elborul az alkonyon,
kisasszony áll a balkonon;
kecsesen és merengve áll,
mint gyermekkori ideál.

Ölébe teszi a kezét,
ugy néz a pesti estbe szét;
az édes pesti est be szép,
az ember veszti az esztét.

Én is, lám, én is úgy hiszem,
szívemet kezembe viszem;
de jó is lesz felnyujtani
és benne lámpást gyujtani.

Hadd gyuljon benne lámpafény,
oly gyöngé csak, mint a remény,
amely a tört szívekben ég...
és hintse fénnel a szemét.

Elomló bronz sátor alatt
Olajszin, barna bogarat;
e drága két meleg szemet,
hol istenek melegszenek.

Ó, bárha lennék isten én,
arcom szemére festeném,
ajkára irnám a nevem,
kezébe tenném életem.

SEGEDI ISTVÁN.

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. e. 11-1-ig, d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74-34.

Az asszony és a föld.*

Irta Hadik Hella grófnő.

Hideg, kopár, rögös volt a föld. Göröngyeiben ott dermedt még az éji fagy s az ugar pusztá volt. Krárogva szállt le rája egy szürke varju, mintha a köd gyermeke volna. Busan söpört végig a tájon az őszi szél, bánatos panaszt zugva a lombtalan fáknak. A jegenyék alatt nehéz léptekkel fogat közelgett. Öreg pej huzott egy ekét, mellette egy asszony lépdelt. Lassan haladtak, mert az ut csuszós volt a lucskos sártól és hulló levelektől.

— Gyí te Rigó! — Az asszony csettentett az ostorával. Kíérték a szántóföldre. Amint átkeltek a harmatos, nedves árkon, az öreg ló lerogyott, de az asszony megfogta a fejét és nagyokat kiáltva, áthajtotta az árkon. Aztán szántani kezdtek. Lassan, fujdogálva huzta a pej az ekét, szegény gyenge izmait mind megfeszítve s hamarosan szürkés, enyves izzadság lepte el reszkető sovány testét. Az asszony pedig fogta az ekét, két gömbölyű karja teljes erejével tartotta a nehéz szarvakat, lába bokáig süllyedt bele a felszántott földbe, s derekában heves fájdalmat érezett a meg nem szokott munkától. De azért mentek előre.

— Gyí te Rigó! — kiáltott az asszony és mikor a végére jutottak, megfordultak és újra kezdték. Így ment ez a földszávon föl, a földszávon le, szakadatlanul. Az asszony lelki szemei előtt pedig sok kép jött, ment egymás után. Először ott látta az urát, amint elhagyta az udvart és azt mondta neki: »reád bizok mindent!«; aztán: »ugy legyen ám minden, ahogy mondtam; az Isten megáldjon!«

Sokszor gondolt erre az asszony; olyan komolyan nézett rá az ura akkor, mintha utoljára nézné és a három gyermek meg hogy sirt, szent Isten! De az asszony nem sirt. Elment a Miska, s mindent reá bízott, a házat, az udvart, a tehenet, az öreg pejt, a szántóföldet, mindent! Bizott benne, mert tudta, hogy erős, dolgos asszony; nem is esett soha rossz szó közöttük. Jó ember volt a Miska, nem bántotta soha a feleségét és Julis hálás is volt érte. Hadd menjen ezentul is minden úgy, mintha ő itthon volna, ne szenvedjen a föld se, mert az asszonyra volt bízva. Hej! ha látná a Miska, milyen derék asszony az övé!

— Gyí te Rigó! — Az eke nem akart mozdulni. Az asszony toltá, emelte ahogy csak bírta, a pej meg nekidült minden erejével. „Ugy! Jól van már!“ szólt az asszony s ismét mentek előre. Bizony sietni kell a szántással, nyakunkon már a tél; aztán vetni nem lehet többé. Pedig szép vetésnek kell lenni a jövőre, ha majd a Miska megjön, hadd legyen fehér kalács az asztalon. A tehenet ugyan el kellett adni, mert az idén nem volt jövedelem, de megélnék így is a kecske tejéből. Persze jobban menne a munka, ha a két sárga még meg volna; azok csak öt évesek voltak, s úgy huztak, akár az ökrök, de elvitte őket a katonaság — hát mit csináljon a szegény ember?! Az öreg pej ugyan már nem bírja soká, mert nehéz a tüdeje és gyenge a lába, de amíg bírja, addig hadd szántson! A boronát majd könnyebben huzza és a télen át ugysis állni fog, mert az asszony a templomba sem megy szekeren többé. Csak takarmányt honnét kap neki? A második széna mind elposhadt, mert az asszony eleinte nagy bánatában, mikor az ura elment, nem gondolt a behordásra és most az Istennek sem adja el senki a magáét. Az öreg pejt pedig az asszony nem adja el akár mi történjék, hiszen az hozta őket haza

* Felolvasta a grófnő a Tarnay-matinén.

az esküvő után; olyan volt a Rigó, mintha a komájuk lett volna, sőt olyan okosan nézett, hogy a jegyzőnek sem volt okosabb feje, mint neki. Hja! Ugy van az, ha elviszik az ember urát a háboruba! És az asszony erősen csettentett az ostorral.

Amint így mendegéltek föl-le a barázdákban, egyszerre csak, mintha megszólalt volna a föld: »Nehéz vagyok az ekédnek és nehéz vagyok a lábának Julis asszony! Nehéz leszek én a testednek is egykoron!

Te azonban szeretsz, mert ezen a kis részen a tied vagyok, szeretsz engem, mert mult évben kihajtott bennem a buza, melynek a magvát az urad vetette el, ma két ősze. Szeretsz engem, mert belőlem vetted a lisztet, melyet két rózsás markoddal te gyurtál tész-tává, szeretsz, mert belőlem kapod azt, amin ruhákat veszel a gyermekeknek. Engem szeret az urad is, jobban szeret még mint téged, jobban mint a házat, s jobban mint a pejt! Engem ment védeni oda föl az északi határra, értem ment hadakozni, mert én vagyok az, amit hazának nevez! Én vagyok az, ki éltetem, etetem őt s én vagyok, aki takarom ősei hantjait! Ezer éven át én voltam éltetője egész népednek és ha talpa alatt érezett engemet, azt mondta: »Otthon vagyok!«

Igy mormolta a föld, de az asszony értette minden szavát. Előrehajolt fővel hallgatta; aztán visszafogta a gyeplőket.

— Állj! — kiáltotta. A ló megállt és nagyot sóhajtott. — Mit mondtál? — kérde az asszony a földre nézve. „Te lelketlen! azt mondtad, hogy az uram éretted ment verekedni a csatába, éretted ment száz veszély elébe, csak mert buzát teremsz nekünk, csak mert kenyert adsz nekünk? Hát ezért zálogul vért kívánsz?«

Az asszony sápadt volt és gyorsan lélegzett, a fogalmak vad össze-visszaságban hajszolták egymást elméjében. »Azt hiszed« — kiáltá — »hogy én szeretlek téged, akiért most annyi szenvedés ér bennünket, téged, akiből minden buzaszem egy vércseppet jelent, egy drága, szent magyar vércseppet, amely érted ontódott ki? Tévedsz, mert gyűlöllek és nem kell a buzád, nem kell a kenyered, inkább meghalok!« S hirtelen vad dühvel elkezdte verni a földet, mind a két öklével! Maga sem tudta, hogy vett erőt a lelkében ez a kétségbeesés, de úgy rémlett neki, mintha a Mis-

Balás Józsefné, Mikecz Károly és Éber Antalné a debreceni főtéren. Mikecz Károly felvétele.

kát látná vérezni a földön és ez vette el az eszét. Aztán felállt, fáradtan, kimerülten. Nekidült az öreg pej oldalának és sirni kezdett. Ő szántsza, vesse azt a földet, amely okozója annyi halálnak? Ő fáradjon azzal a földdel, mely csak temetni kíván? Nem, ő nem képes többé. Mi neki most a föld, mely vért érdemel, hol van az a föld, mely megéri a Miska drága életét? S ő neki e véres földet szeretni kell?

Teljes erőtlenségében kiesett az ostor a kezéből. Rigó nagyot csodálkozott rajta.

— Nem szántunk mi többet, Rigó lovam! — szólt az asszony és kifogta a pejt az ekéből. — Csak akad étel másunnét is, azért is megmutatom!

Ekkor megpillantott egy fekete-kabátos alakot, aki a jegenyefák alatt lassu léptekkel közelgett feléje. A tisztelendő ur volt. Lehajtott fővel járt s mélyen behuzta volt a széles peremű kalapját a szemöldöke fölé. Az asszony dacosan elébe ment: Dicsértessék!

— Mindörökké! A tisztelendő ur nagyon komor volt. — Nézzen ide, Julis asszony, — szólt, kezét az asszony vállára téve — levél jött a harctérről!

— Ki írja? Az uram?

— Nem A Matyi gyerek írja; de rossz, nagyon rossz, amit irt! Tudja lelkem, a Miskáról is hírt ad... No ne ijedjen meg úgy! Hát bizony igen rosszul van... nagyon nehéz sebet kapott szegény. És tudja lelkem, csak imádkozzék, mert bizony hátha nem lesz már jobban!

— Tudom én, — kiáltott az asszony — tudom én, mit tetszik mondani! Meghalt az én uram, meghalt! — sikoltotta. — Istenem, a Miska! a Miska! Szent Isten, hogy birom ki?

A plébános szeme könnyes volt.

— Szegény teremtés, rettenetes csapás — mormolta halkán — adjon az Isten erőt hozzá, hogy elviselhesse!

De az asszony szüntelen kiabált, fogta a fejét.

— Miska, az én drága, jó uram!

— Hallgasson ide, — szólt a plébános, — felolvasom magának, mit ír a Matyi. Azt írja: »... szegény Miska egy srappelt kapott a jobb oldalába, mindjárt fölfordult, de még élt egy darabig. Nem rimánkodott egy szemernyit sem, csak aszonta, hogy vigyük a határig, ott akar meghalni. Hát a Sanyi meg én felkaptuk, oszt vittük a hátunkon jó négy kilométert a határig, oszt letettük. Hát aszongya, hogy most már meghal szívesen, ha kell, csak hogy a magyar földön van és akkor aszonta, hogy azt a földet szántja odahaza a Julis asszony, s akkor megcsókolta a földet s oszt elment a lelke. Tessék a Julisnak megmondani, hogy úgy szerette a szegény Miska a hazáját, meg őt is és tessék azt is megmondani, hogy eltemettük és hogy a holmiját elküldjük, mihelyt újból megyen a posta mitőlünk...»

A plébános feltekintett. Julis lassan abbahagyta a kiabálást. Mereven, mintha fejbeütötték volna, nézett maga elé.

— Megcsókolta? — lihegte. — A Miska megcsókolta a földet? Szerette? A lába inogni kezdett, két karját esdekelve tárta szét. Aztán lehajolt, térdre esett és eltemette arcát az egyik göröngybe és ő is megcsókolta azt a kis darab magyar földet. Reszketve térdelt a hideg, nedves szántásban és égő ajkakkal kért bocsánatot a haza földjétől. Aztán felugrott, sietve befogta az öreg pejt, fölvette az eke szarvát s rekedt hangon elkiáltotta magát:

— Gyí te Rigó!

Dobránszky Béla és felesége.

Mikecz Károly felvétele.

A Társaság

Tavaszi Divat-Délutánok.

Ami szépség és ujság van az idej tavaszi és nyári divatban, az mind fölvonul, mint egy pompázatos menetben *A Társaság* keddi és szerdai két *Tavaszi Divat-Délutánján*. A Modern Színpad — most már Belvárosi Színház — deszkáin ragyogó színek és nemes vonalak kelnek versenyre s a legelőkelőbb budapesti divatcégek »alkotásai« vetélkednek majd április 9.-én és 10.-én, hogy a fővárosi előkelő társaságnak tetszését megnyerjék. A bemutatásra kerülő *divatrevüikben*, amelyeket *Leonie, Szécsi-Hacker József és Pán József* rendeznek, szerepelni fog mindaz, ami a női-, uri- és gyermekdivat idej évadjának szenzációja. Azok a szalonok és cégek, amelyek a budapesti izlést is irányítják, a meglepetéseknek és újdonságoknak hosszú sorozatát fogják egyszerre a nézők elé varázsolni. A műsor magán-számaiban és jeleneteiben mindaz a sok finom és kedves ötlet, mindaz a szívből fakadó jókedv, tréfa és báj megelevenedik, amely a kabaré gazdag terméséből a Divat-Délutánok válogatott közönségének kedvére és multságára lehet.

A Társaság e két délutánt csak olvasó tábora, az előkelő fővárosi társaság szórakoztatására rendezte. A tiszta jövedelmet jótékony célra s egy művészeti és irodalmi pályadíj-alapra fordítjuk.

A *Tavaszi-Délutánokra* már csak néhány jegy kapható a *Modern Színpad* pénztáránál.

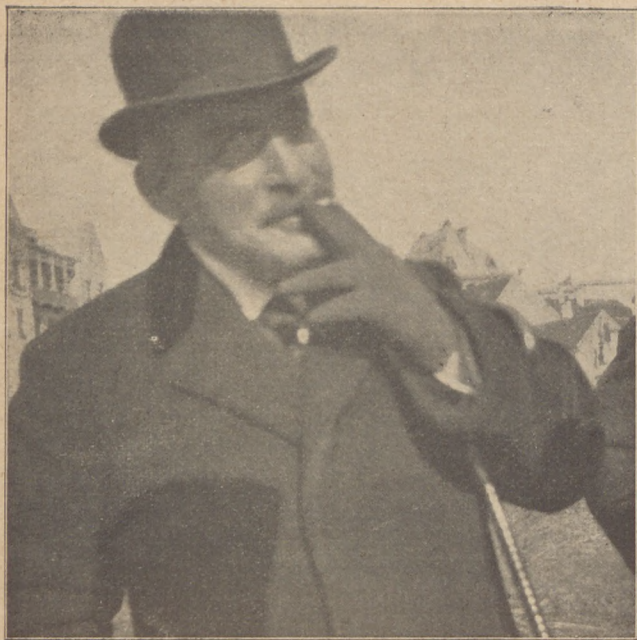
*

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi toalettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgönyeim „Roberácz”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

Éber Antal. Mikecz Károly felvétele.

Jótekonny matiné. Báró Orosdy Fülöpné Damjanich-utcai palotájában április 20-án d. u. 5 órakor jótekonny-célú matinét rendez »A Gyermekért« gyermekbarát-társaság javára. A Matiné műsora: I. *Elssler Fanny estéje.* Verses jelenet. Irta: *Endrődi Béla.* Az eredeti zenét írta: *Tarnay Alajos.* A táncok régi zene után. A verseket mondja: báró *Orosdy Fülöpné.* *Táncok:* Lepketánc: *Orosdy Juliska* bárónő. Bécsi keringő: *Fráter Zsófia.* Mazurka: *Márffy-Mantuano Juci* és *Paksy József.* Sziciliána: *Kubinyi Magda* és *Orczy Béla.* Menuett: *Orosdy Juliska* bárónő és *Ordódy Miklós.* Balett: *Steller Mária.* Fandangó: *Fráter Lulu.* II. *Dalok:* Énekli: *Szinnyei-Merse Jenőné,* *Ghillány Piroska* bárónő. III. *Élőképek mesterek után:* *Batthyány Tamásné* grófné. *Fiáth Miklósné* báróné. *Hertelendy Miklósné,* stb. *Gyermekélőképek:* *Wilczek Henrik Vilmos* gróf, *Batthyány Ilona* grófnő, stb. Jegy ára 50 kor. Felülfizetéseket köszönettel fogadnak és hirtalpig nyugtáznak. Jegyek kaphatók délelőtt 10—11 óráig »A Gyermekért« társaság központi irodájában: Budapest, IV., Sütő-u. 2. félem. 3.

*

Eljegyzési lakoma. Báró *Gutmann Vilmos* és felesége házában fényes eljegyzési lakoma volt báró *Gutmann Lilly* asszony leányának, *Madarassy-Beck Zsuzsanna* Mária bárónőnek eljegyzése alkalmából. Ott voltak: *Vámoscher Károly* és felesége, a vőlegénynek, *Vámoscher Ervin* ulánus-hadnagynak szülei, továbbá *Gutmann Artur* báró és felesége, *Stern Károly* dr. és felesége, *Sándor László*

főkapitány és felesége *Stefánia* lányukkal, *Szemző Gyula* és felesége, domonyi *Domony Móric* és felesége, jánosi *Engel Gyula* és családja, színóbányai *Krámer Leó* és családja, maróthi *Fürst László* és családja, *Szemző Aglae,* *Hermann Béla* dr. udvari tanácsos és felesége, *Nemes Antal* cím. püspök, *Fedák Sári,* *Vojnits Dezső* prépost, *Hönich Henrik* és neje, *Ugron Gábor,* *Hantos Elemér,* *Vermes Béla* földbirtokos, *Vermes Zoltán* képviselő, báró *Dírsztay Gedeon,* *Hódy Gyula,* *Héderváry Lehel,* *Falus Elek,* *Basch Andor,* *Székely Arnold,* *Neugebauer Kornél* és *Ábrahám Dezső* dr.

*

Ebecki *Blaskovich Ernest* és neje monyorói *Urbán Elsa* bárónő leányát *Márthát* eljegyezte némethi *Damaszkin István* ny. testőrőrmester, alezredes és neje kézdivásárhelyi *Vásárhelyi Emilia* fia, némethi *Damaszkin István* aranykardos vitéz, tart. hadnagy a cs. és kir. 4. huszárezredben.

Bethlenfalvi *Bethlenfalvy Antal* nyugalmazott kir. kuriai bíró és neje ujlublói és jakublyáni *Probstner Mária* leányát *Alicet,* farkasfalvi báró *Wieland Albert* Kassán, f. é. március hó 23-án vezette oltárhoz.

Vojnich Tibor huszárfőhadnagy, *Vojnich Guidó* kuriai bíró és nemesmilititcsi *Knésy Mária* fia, eljegyezte *Rónay Pál* földbirtokos leányát, *Mimit.*

néhai *Jeszenszky Sándor* vbtt. miniszterelnökségi államtitkár és özvegye született *Kozma Mária* leányát *Dórát* eljegyezte *Endrődi Béla,* *Endrődi Sándor* és néhai felesége *Écsy Antónia* fia.

*

Husvét a hadikórházban. A társadalom megértő szeretete ismét lehetővé tette, hogy a budapesti hadikórházakban ápolat sebesült és beteg katonák a közeledő husvétii ünnepek alkalmából szeretetadományokhoz juszanak. A *Kirchner Hermanné* cs. és kir. altábornagy neje elnöklete alatt álló *Kórházlátogató Hölgybizottság,* amely a háboru kezdete óta lankadatlan tevékenységet fejt ki a hadikórházakban ápolat katonáknak szeretetadományokkal való ellátása érdekében, a husvétii ünnepekre 36.000 cigarettet, 1500 csomag dohányt, 300 liter bort, 20 üveg pezsgőt, 20 üveg aszút, 160 üveg málnaszörpöt, 11.000 darab mézeskalácsot, 30 üveg befőttet, 11.000 tárcanaptárt, 2000 db emlékgyűrűt, 350 db társasjátékot, 10 üveg konyakot, 45 kg. vegyes süteményt, 11.000 db levélpapírt és 60.000 db levelezőlapot szott ki az egyes hadikórházakban. A bizottság mindenkör örömmel közvetíti a közönség figyelmes szeretetét beteg katonáink között s e célra szeretetadományokat a képviselőház II. sz. bejárata alatti helyiségében hétköznaponként délelőtt 10—12 óra között fogad el.

*

CORSO MOZI, BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA.

A MAGYAR KINEMATOGRAFIA MESTERMŰVE:

STARFILM!

NÁSZDAL

STARFILM!

Dráma 4 felvonásban. — Irták: Balla Ignác és Ujhelyi Nándor.

Főszereplők:

Bertram Pál hegedűművész ..... Olt Aristid
Sylvia a felesége ..... Peterdy Klára
A leányuk ..... Barta Irén

Azonkívül a szenzációs új műsor.

AZ ELŐADÁSOK PONTOSAN 5, 7, 9 ÓRAKOR KEZDŐDNEK.

Kardos Rózi és Juci, akiknek fényképező műterme Pesten a legelső ranguk közé tartozik — mint már megirtuk — magyar kirándulást szerveztek Konstantinápolyba. Az expedíció vezetője *Kardos Juci* volt, ki az összes magyar és török hatóságok támogatásával rendezte művészi fényképképzését a konstantinápolyi Pera Palace Hotel-ben. A kiállításon résztvettek még *Kardos Böske* állólámpákkal s lámpaernyőkkel, a *Textilműhely* batikozott terítőkkel, *Gráber Mancsi* magyar ötvösmunkákkal, *A Dáma* divatszalon kalapokkal, a *Szidi* női divatterem ruhákkal. A kiállítás január 28-án nyílt meg *Pallavicini* nagykövetünk és az összes külföldi nagykövetek jelenlétében s öt napon keresztül a török előkelőségek színe-java gyönyörködött a tehetséges és lelkes magyar nők munkájában. *Kardos Juci* közel két hónapon keresztül maradt még a kiállítás bezárta után Konstantinápolyban és sorra fényképezte a török notabilitásokat s amire még nem volt példa: meghívást kapott magasrangú török hölgyek lefényképezésére is. *Enver* pasa hadügyminiszter, *Djermal* pasa tengerészeti miniszter, *Musztafa-Seriff* kereskedelmi miniszter, *Kemali* pasa és leánya, *Kemal* pasa az angolok legyőzője, a legszebb török férfi: *Izmet* bey, *Djermal* pasa adjutánsa és még számosan a konstantinápolyi előkelőségek közül álltak a *Kardos Juci* fényképező gépe elé; a pompás és érdekes felvételeket az illetők külön engedelmével. A Társaság egyik közelebbi számában fogjuk bemutatni.

Az a rokonszenv és meleg barátság, mellyel Konstantinápoly ezeket a kedves, bátor és lelkes magyar nőket fogadta, joggal ösztönözheti a magyarságot arra, hogy török testvéreink barátságával éljen s szeretetüket becsületes magyar kulturával viszonzozza. Ha a *Kardos Juci* példája sok követőre fog találni: a kelet aranykapuja nem hiába tárult ki a magyarok előtt; addig is örömmel jegyezzük fel a *Kardos* lányok keleti sikerét, mint szép eredményét a törekvő és becsületes magyar munkának.

A terített-asztal kiállításról. Krausz Simonné asztala.

Müllner János felvétele.

Hangverseny a Károlyi palotában. Magas színvonalu hangversenyt rendezett az Anya- és Csecsemővédő akció javára *Mikes* Árminné grófné és *Zichy* Rafealné grófné hétfőn és kedden délután az Egyetem-utcai Károlyi-palota tánctermében. Az előkelő nézőközönség soraiban hétfőn megjelent *Augusztá* főhercegasszony *Zsófia* és *Magdolna* főhercegnőkkel, *Apor* bárónő udvarhölgy kíséretében. Ott voltak: *Desseffy* Aurél gróf országbíró, *Prohászka* Ottokár v. b. t. t. püspök, *Batthyány* Tivadar v. b. t. t. és családja, *Szapáry* László gróf, *Berzeviczy* Albert v. b. t. t. és felesége, továbbá *Andrássy* Gyuláné grófné és Klára leánya, *Batthyány* Lajosné grófné, *Apponyi* Albertné grófné, *Hadik-Barkóczy* Endréné grófné és Hella leánya, *Bissingen* Nándorné grófné, *Bissingen* Margit, Vera és Nóra grófnők, *Zichy* Jakab gróf és családja, *Desseffy* Emil gróf és felesége, *Teleky* Sándorné grófné, *Vay* Gáborné báróné,

Egyenletesen, könnyen, simulékonyan tapad, a bőrt rugalmassá teszi, a ráncokat kisímitja.

Kapható mindenütt.

Széchen Miklósné grófné és Erna leánya, Apponyi Sándor gróf és felesége, Batthyány Tamásné grófné, Podmaniczky Endréné báróné és Ellen leánya, Korniss Károlyné grófné és Klára leánya, Károlyi Mihály gróf és felesége, Fráter Jenőné, Bárzcy Istvánné, Guttmann Vilmosné báróné, Hevessy Lajosné és Sári leánya, Orosdy Fülöpné báróné. A művészi műsor keretében Deák István cello-művész, Thomán István zenetanár, L. Perczel Sári énekesnő, Annie von Stankievicz Magda zongoraművésznő szereztek magasrendű zenei élvezetet a társaságnak. Bethlen Istvánné grófné néhány megkapó, színes meséjét olvasta föl nagy hatással, Dienes Valéria dr. pedig a modern orchesztikáról értekezett. Mirkovszky Marie és ifj. Markos György egy Bach-praeludiumra ornamentikai táncot és Schumann gyermekjeleneteire mimikai táncot mutattak be, Chopin as-dur balladáját pedig Révész Ilonával pantominben ábrázolták tökéletes művészettel. Mindháromnak meleg, őszinte sikere volt. Majláth Józsefné grófné és Mária leánya gyengélkedésük miatt lemondtak a hirdetett szereplésről.

*
Zenedélutánok. Thomán István zenetanár és felesége művészi otthonukban e hó 14. és 15-ikén délután 5 órakor zenés teát rendeznek.

*
Hősi halál. Bujanovics Albert repülőhadnagy, arany-sarkantyus vitéz, az arany vitézségi érem és számos kitüntetés tulajdonosa, Bujanovics Gyula, Sáros vármegye volt főispánjának fia, az olasz harctéren egy francia repülővel vívott harcban hősi halált halt.

*
Haldózások. Balatoni és kenézrekeszi dr. Kormos Béla, a Ferdinánd bolgár király nevét viselő 11. cs. és kir. huszárezred kapitánya, a Signum Laudis a kardokkal tulajdonosa stb. a harctéren szerzett súlyos betegségében, folyó évi március hó 18-án, életének 43-ik évében hirtelen elhunyt.

Sztankahermányi Sztankay Lászlóné szül. Sztankay Mária Irma urasszony életének 71-ik, boldog házasságának 49-ik évében március 19-én Eperjesen elhunyt.

Feketekuti dr. Mankovich Rezsóné szül. kálnói és ádámföldi Bornemisza Gabriella 41 éves korában elhunyt. Halálát előkelő rokonság gyászolja.

*
A Társaság új negyedéve. Március végén lejárt az év első negyede. Ez alkalomból tisztelettel fölkérjük mindazokat az előfizetőinket, akik előfizetésüket negyedévenként ujtják meg, hogy az április—juniusi negyedre esedékes előfizetési díjat lehetőleg még április elején beküldeni sziveskedjenek.

MŰASZTALOSOK SZÖVETKEZETE

MINT AZ ORSZ. KÖZPONTI HITELI SZÖV. TAGJA

BUDAPEST, IV., KRISTÓF-TÉR 2. SZ. I. EM.
VÁCI-UTCA SAROK.

KIÁLLITÁSI TERMEI

MEGTEKINTÉSÉRE HIVJA FEL A MŰVÉSZI IZLÉSŰ BERENDEZÉSEK IRÁNT ÉRDEKLŐDŐ KÖZÖNSÉG FIGYELMÉT.

KIÁLLITVA ÁLLANDÓAN 30-40 MINTASZOBA.

nagyabafalvai és felsőlehotai Abaffy Miklós 12. huszárhadnagy és menyasszonya zábori Záborszky Sári.

gőtfelvi Csergő Gyula

ESÖCSÉPPEK.

Az égről hullnak nesztelen
Mint sok sok apró rejtelem.

Minden cseppben tündér lakik,
Kis szürke fényű valakik.

Elmosnak minden tarka színt:
Aranyvöröst, ultramarint.

Behálózzák a réteket,
Az erdőket, a sziveket.

Fátyoluk mindent betakar
S zizeg, mint fonnyadó avar.

Rajzolnak furcsa képeket,
Mind ellopják a fényeket.

És suhannak és lejtének,
És hűvös álmot ejtenek.

Az égről hullnak nesztelen
Mint sok-sok apró rejtelem...

PAPP MARGIT.

**Platina-, arany-, ezüst-,
brilliáns-ékszerek,
órák, evőeszközök,**

ötvösművek, ezüst használati és dísz tárgyakban dúsan felszerelt raktáram, úgy a helybeli, mint a vidéki t. vevőközönség szíves figyelmébe ajánlom. Kiváló tisztelettel

Sárga János cs. k. udvari szállító, ékszerész
Budapest, IV., Kigyó-tér 5. sz.
Cégtulajdonos: **Özv. Sárga Jánosné.**

Szezón.

Séta a színházak körül. — A korzó. — Tavasz és szerelem.

Régi, békés tavaszok idején ilyenkor, husvét táján, már egy kicsit engedni szokott a színházi szezón. A virágvasárnapi színészvásár után már a nyári muzsa vetette előre árnyékát a vidéki városok színügyi bizottságának nagyobb dicsőségére. A nyári kritikus felhuzta vadgalamszin zsakettjét és megtette első látogatását a primadonnánál, mely nem volt az utolsó s a kőszínházak körül átvette csöndes birodalmát az ásitás és az unalom. Két év óta másként van ez Középeurópában; a közelgő nyár szítja inkább a színházjáró kedvet, mint lohasztja. A kedves, öreg Várszínházat is és ahol egykor kékszemű uri-utcai lányok hallgatták Szirovatkát a Parasztbecsületben és gondos disz-téri mamák tapsoltak diszkrét elragadtatással a Náday Tarján főhadnagyának, oda ma egy erős talentumu magyar mágnás darabját megnézni megy át tout Budapest. Kisbán Miklós színműve olyanokat is fölcsalt a várba, akik még sohasem jártak e csöndes házsorok között és ez a sikernek eléggé nem mértékelhető jelensége. Aki ismeri a pesti ember kényelemszeretét, annak nem kell erről bővebben beszélni. Mert megnézni »A pacsirtá«-t a Királyban, elrobogni a földalattival az Operához, kiszállni a Lipótköruton »A princ« kedvéért, vagy földél alá huzódni a Zsazsa »Hotel Imperial«-jában, — ez mind semmi. De Buda: az ma is külföld a megcsontosodott pestinek; a Vár: szent titkok hegye, a hová egy emberöltőben csak egyszer szokás elmenni, — amikor királyt koronáznak.

Ettől eltekintve a korzón sétál Budapest, mely husvétig a Váci-utca keretében mozog és ilyenkor van átköltözőben a Dunaparra, ahol már rügyeznek a fák és zöldülnek-a hegyek túl a királyi folyón a kék levegőben. A Hangli megélnékül, a tavaszi kosztümök — milyen gyönyörű a divat az idén! — végigsétálnak a rács mellett és szőke, barna, fekete lányok mosolyognak a szemedbe, ha egyszer végigmegy a tavaszi nap-sütésben. Ezek a gyönyörű színek és formák — a ruhákat értem — szinte megvesztegetik az embert és egy-egy Kereszty-féle toilett mindig kellemes meglepetés az asszonyok csoportjában. A mi ebből az elegáns Váci-utcai szalonból kikerül, csupa báj, csupa finomság és eredetiség.

Gyönyörű, szinpompás sétány a korzó, de attól tartunk, hogy az idén már tultömmött lesz a szinte abnormálisan megnőtt Pest számára. Hiszen persze, ott van a liget, de az poros és messze van és kezdettől fogva nem volt alkalmas a korzó-probléma megoldására. Mennyivel közelebb esnék és mennyivel tisztább levegőjű korzót lehetne csinálni a Gellérthegyen, mely itt áll a szemünk előtt kihasználatlanul mint egy eldobott kozáksipka. A középkorban legalább a budai boszorkányok csináltak rajta konkurenciát a szegedieknek, a mult század elején csillagvizsgáló tornyot építettek rá és egy kis menedékhelyet, a melyben a tudósok éjjelre meghuzhatták magukat. Magas, barna falaival, kupolaszerű tetejével olyan volt az a csillagvizsgáló, mint valami ócska kolostor. Nagy ritkán járt bele valaki és az is

Kereszty Ilona műterméből.

kevés kárt tett a csillagokban. Az ötvenes években jött a citadella. A boszorkányokat és a tudósokat elkergette a katonaság és ott tanyázott, amíg be nem látta, hogy a nyirkos erőd milyen egészségtelen. A csákány belevágott a vastag falba, de ez csak pro forma történt és a monstrum most is ott éktelenkedik a hegytetőn. Pedig annak a helyén lenne a leggyönyörűbb korzója Budapestnek. Sikló vihetné föl a kényelmes pestieket és Kelen hegyén ujratalálkozhatnának a boszorkányok és a tudósok, — persze modern kiadásban. Meleg májusi esteken a legszebb velencei éjszakákat lehetne idevarázsolni. Szépséges álom lenne az, egy darab a Bárczy mesevárosából, s a Duna tükrében boldog tavaszok képe ragyogna.

Egyelőre azonban még nélkülözni kénytelen a tavasz a Gellérthegyet és be kell érnie régi híú társával, a szerelemmel. Örömmel állapítjuk meg, hogy Amor hivatásának magaslatán áll és fáradhatatlanul boronálja össze a sziveket. És Hymen hiven tartja a fáklyát munkája mellé: az eljegyzések és házasságok egymást érik a világháboru negyedik tavaszán. És ez van annyira fontos, mint a német offenziva és úgy véljük, hogy a fenforgó körülmények között a szerelem istene megérdemli a signum laudist.

Női kalapok

Lénárt Margit
Budapest
Régi Posta-utca 1.

Telefon: 168—30.

Perzsaszőnyeg különlegességek, antik-ezüst-
tárgyak és ékszerek kaphatók

Rosenstinglnél
Budapest,

IV., Deák-tér 4. — Telefon 6—76.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége
kamaraí szállítója.

Uri ing és divatujdonságok.
Uri ruházat mérték szerint.
Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Tábori selyemingek.

Szépségápolás.

A gyermek fürdője.

Fiatal mamáktól erre a kérdésre vonatkozólag több levél érkezett hozzánk, úgy, hogy helyénvalónak látjuk rovatunk élén bővebben szólni erről a témáról.

A gyermek fürdőszobájának egyenletesen melegnek kell lennie, és minden ajtó és ablak gondosan be legyen zárva, nehogy a legkisebb léghuzam támadhasson. Az első fürdővíz hőmérséklete 28° R legyen. Később már 26° R, sőt 24° R hőmérsékletű vízben is fürdethető a kicsike, de természetesen vigyázni kell rá, hogy a gyermek teste mennyire érzékeny. Pontosan meg kell mérni a víz hőmérsékletét, mert a találmra való fürdővízkészítés mindig bizonytalan. Nagyon meleg vízben fürdetett gyermekek könnyen meghűlnek, a túlságosan hideg víz makacs hurutos bántalmak okozója lehet. A fürdetés tartama kezdetben öt perc, később tíz perc legyen, ennél hosszabb ideig sohase fürdessük a gyermeket. Az időbeli pontosság nagyon ajánlatos, de ha alszik a gyermek, nem szabad a fürdés miatt fölkelteni, ilyenkor várni kell. A fürdetésnél egyik kézzel a gyermek fejét kell tartani, a másikkal gyöngéden lemoszuk az apróság testét, legelőször a szemét, azután az arcát. A lemosáshoz nagyon finom szivacsot használunk és lágy szappant. A lemosásnak gyorsan kell történnie, hogy mire a tíz perc véget ér, már ki lehessen venni a babát a fürdővizből. Ezt nagyon óvatosan kell csinálni és a gyermeket egy közel levő asztalra terített, kezdetben megmelegített lepedőbe kell pólyázni, úgy, hogy csak az orra meg a szeme lássék ki, azután gyöngéden, de gondosan szárazra kell dörzsölni a nedves testet. Ha már egészen száraz berizporozzuk, aztán gyorsan felöltöztetjük a kicsikét. A be-

rizporozás fontos mindenütt, ahol két bőrfelület érintkezik egymással a gyermek testén. Minél kövőbb a gyermek, annál könnyebben sebesedik ki a teste s így annál nagyobb gondot kell a rizporozásra fordítani.

Nem szabad soha elfelejteni a gyermek száját kimosni. Ehhez az eljáráshoz, mely a gyermek részéről nem nagy tetszéssel találkozunk, de azért energikusan keresztülviendő, finom, puha vászondarabkát használunk, melyet tiszta langyos vízbe mártunk és azzal a gyermek szájának minden részét gondosan, gyöngéden megmossuk.

A fürdetés után legcélszerűbb a gyermeket elaltatni, mindjárt a szabad levegőre vinni semmi esetre sem szabad. Amíg a gyermek köhög vagy náthás, a fürdetésnek magától értetődően szünetelnie kell. Ritka esetben előfordulhat, hogy a baba bőre annyira vékony és érzékeny, hogy egyáltalán nem tűri a fürdővizet. Ha az orvos ezt megállapítja, be kell érünk a test pusztá lemosásával.

A rendszeres napi fürdön kívül este is lehet mosni a gyermeket 28° R hőmérsékletű vízben. Amikor már három vagy négy éves a gyermek, lefektetése előtt hideg lemosásokat is alkalmazhatunk 20° R-on kezdve egészen 14° R-ig.

Komárom. Az esti mosdás kivált akkor szükséges, ha zsiros az arc. Arcmasszázszt elég napjában egyszer végezni, mindegy reggel, vagy este. A masszázst enyhén, gyöngédel kézzel kell csinálni, éppen ezért fontos, hogy puha, zsiros krémet használjunk hozzá. Masszázs közben a bőrnek nem szabad ide-oda huzódnia és ha készen vagyunk, a bőrt jól le kell törölni és másik kenőcsöt csak abban az esetben használunk, ha valami hatóanyagot tartalmazó kenőcsre van szükségünk, például szepő, mitesszer, pattanás, ráncok ellen és csakis azokon a helyeken. Gőzölni csak az esetben kell az arcot, ha határozottan tisztátalan a bőr, zsiros, mitesszeres, vagy pattanásos. A száraz arc bőrt nem jó gőzölni, ezt csakis kenőccsel kell puhítani, még pedig olyan kenőccsel, mely zsirossága mellett elég vizet is tartalmaz. A gőz ne legyen forró, csak kellemes meleg; a víz forrása közben még nem szabad használni a gőzt, csak ha már a forrás megszűnt és egyenletesen gőzöl a víz. Tíz perc elég. Az ön kezelése szóval helyes, csak írja meg meg, milyen természetű az arc bőre: vékony áttetsző, normálisan száraz, vagy túlságosan zsiros-e és az esetleges ráncok hol mutatkoznak: a szem körül-e, vagy a szájszögletben és milyen természetűek: hosszúak és mélyek-e vagy sok apró, hajszálfinom, egymást keresztező, szaggatott kis vonal van az arcon. Ha e kérdéseinkre választ kapunk, akkor teljesen megfelelő, egyéni kezelést tudunk ajánlani. A száját minden étkezéskor ki kell öblíteni szájvízzel, a kellemetlen szájíz határozottan meg fog szűnni. Többi kérdéseivel forduljon orvoshoz, nem tartoznak a kozmetika keretébe. — **Mária.** Forduljon bizalommal Schadek Antal hölgyfodrászhoz (IV., Váci-utca 12). — **Szerelmes kis leány.** Az az idő már régen elmúlt, amikor ábrándos leányok krétát ettek, hogy érdekesen halaványak legyenek. Az okos szerelem egyébiránt sem sáppadozik, hanem egészséges, tüde arcszint keres, mely a mai ámorosoknak sokkal inkább imponál.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamaraí szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek. Kabátok, szörmék. Kosztümök 14-17 éves fiatal hölgyek részére. Legújabb szabású hölgylovaglőöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

Ferenczi Jolán

Háziipar, =
valódi csipke,
butor, régiség

Budapest, IV-ik kerület,
Mehmed szultán-ut 21.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

U. E. Budapest. „Két éven belül nagy leány leszek“ . . . „Egész telet egy fiuval flirtoltam át“ . . . Ejnye kislány, hogy szabad így irni, ilyen léhán, ilyen könnyedén, komoly és nagy emberi dolgokról. Akinek „első ideálja egy 19 éves hadnagy, aki a harc téren küzd“ — az vagy komolyan szereti azt a vitézt és akkor becsülje meg azzal az ideált is, az érzését is, hogy egész lélekkel gondol rá s akkor nem ír ilyen léha kis levelet vagy . . . De nem is kell befejezni ezt a mondatot, mert azt hisszük, talán már is szégyenli egy kicsit magát. Ha azonban tényleg egész komoly dolog lenne ez az ügy — amit mindkettőjük korára való tekintettel bátorkodunk kétségbe vonni, akkor bizony nem lenne helyes, ha mások udvarlását is fogadná. Más dolog társaságba járni és más udvaroltatni magának. Magácskának mindenesetre jó lenne, ha otthon egy kicsit jobban vigyáznának rá, mit csinál és gondolkodnának rajta, hogy mit gondol a kis fürtös fejcskéjében. Egyebekben azt hisszük, hogy maga nem is szerelmes, hanem csak egy elkényeztetett bakfis, akinek semmi komoly dolga nincs s akit a környezete is az üres élet felé terel. Az életre másképpen kell készülni kislány, mert nem flirtoló szalon az, hanem keserőségekkel és nehézségekkel teli tuskés út, amelyre nem szabad ilyen könnyű lelki bagázsival elindulni. Régi előfizető. Tp. 433. Névtelen levélre nem válaszolunk. — K. J., Budapest. Azt hisszük, hogy barátnői versei is az önének sorsára jutottak: a papirkosárba. Nem muszáj verset írni és csak az tegye, aki ért hozzá. — M. Zs. Bármilyen hálás köszönetet nyújt szívéből szakat Verséért, nem fogjuk közölni. Egyetlen eredeti benne a helyesírása; *ki is Hítte volna!* és *Tél borul Nyílló rózságra* — ez mindenesetre szép, de a jövőben kimélgjen meg tőle. — P. S., Rácalmás. Bizony nem kellemes, ha a vendég sehogysem akar elmenni. Arra volt jó régen a kitolókása, ha azt feladták, abból érteni kellett. De azért ma is százféle módja van, hogy értésére adjuk az indulás idejét — udvariasan. Azt a módszert azonban, hogy a vendég előtt elaludjék, mi nem ajánlhatjuk. G. L., Görz. Sajnos ez sem vált be. Az ilyen sorok: „Legyőzni őt megyek!“ igazán nem biztatók. Még sokat kell önmagának dolgoznia, mielőtt nyilvánosság elé léphetne. P. M., Kunhegyes. Az egyiket közöljük. ff. Hosszadalmas és fáradt vers; maradjon inkább a prózában. — *Ambíció 1918*. Ilyen ügyekben igazán nem adhatunk felvilágosítást. — *Hadiözvegy*. Milyen a divatos gyász? Asszonyom, mi csak szomorú gyászokkal törődünk és a vidám divattal. De ez a kettő így együtt — nem érzi, hogy még irva is frivol — hát még a valóságban. — O. S., Zágráb. „Búm dala döng. —!“ Kedves O. S. . . . S. O. S.! — *Árkádia*. Hogy ön király volt Árkádiában? Nem, uram, inkább csak trónkövetelő, legfeljebb is a tökkirály. — C. E., S. M., Nagybecskerek. Ön beküldte azt a verset: *Dal a békáról*. Keskeny víz a Béga, Fürdik benne a béka, Én este elmék a — Kocsmába — a többit nem írjuk ide. Mondja kérem, ez egy

báró Vay László és családja.

Oroszy Géza felvétele.

dal? Kívánjuk, hogy minden este ezzel ringassák álomba a Béga kuruttyoló békái. — *Ibolya*. Az ibolya virágnak szép — de költőnek úgy látszik nagyon gyenge. Marjay Ödön tősgyökeres kálmivista. — *P. L.-né, Nagykároly*. Szemrehányását mi igazán nem érdemeljük meg s nem is igen értjük. Gondosan vigyázzunk színvonalunkra s nyugodtan merjük állítani, hogy nincs oly szigorú itéletű család, ahol a mi lapunkat ne lehetne a lányok kezébe adni. Gyereklapot azonban végre is nem csinálhatunk és 1918-ban nem írhatunk 1860-ból való fogalmak szerint. Kérjük, közölje velünk a kifogásolt cikkeket, hogy a levelében foglaltakat megegyszer fontolóra vehessük. — *R. F., Soroksár*. A soroksári kenyér híres volt egykor, — az ön versei azonban nem lesznek azok. — *P. U., Kaposvár*. Zsaketthez inkább gombos — esetleg féllakk — cipőt szokás hordani. A szalonkabát mostanában nem divatos. — *Baka*. Miért szeretik önök jobban a gyalogos-kadétoakat, mint a huszárokat? Valóban oly kérdés, amelyre nehéz a felelet. Mi igazán nem is tudjuk. Ejnye, kislányok, okosabb dolgot is törhetnék szöke fejcskéjüket. — *Barna lány*. A szépeknek mindig van ellenségük s a csunyákról ritkán pletykál a rosszakarat. Ha a saját lelkiismerete tiszta, akkor ne törődjék se a kávénénikék rossz nyelvével, se a fiatal urak traccsolásával. Az igazság emelt fővel járhat a hazugságok között — meg sem kell látnia őket. Mégis igaz van, hogy középsorsu leánynak, akinek a lába alatt nem áll az aranyhegy, jobban árt az ilyen feleltlen szóbeszéd. Ezért csak egy tanácsot adhatunk: vigyázzon rá, hogy soha ne adjon alkalmat a rosszakaratnak a maga megszólására. Ez sokban feszélyezni fogja, az igaz, de legalább nem lesznek gonosz órái, amikor sirnia kell az ellenségei által koholt történetek miatt. Az igazság akkor a legokosabb, ha kiter a rosszindulatu hazugságok elől. — *T. J. bnő*. Ezidőszerint nem tudunk az első kérdésre határozottan válaszolni. A Divat-délutánokon a kéredezett szalon is résztvesz. — *H. U., Igló*. 1. Nős. 2. Régi nemesi családból való. 3. Igen. 4. Ugy tudjuk 37 éves. — *Okos anya, Rimaszombat*. Gyerekeknek legjobb lap a *Jó Pajtás*. — *F. G., Balassagyarmat*. Saccóhoz nem vi elnek cilindert. — *R. R., Kolozsvár*. A Farkast Molnár Ferenc írta. — *B. Gy., Budapest*. Persze, hogy megjelent. A Téli éjjelen nem közölhető. — *Arad*. Átdatuk üdvözlését. A kép sajnos nem alkalmas a sokszorosításra. — *A. T., Selmecbánya*. Nem vált be. — *X. ur, Budapest*. Nagyon megszokott eset az öné uram. Már sokakkal megesezt. Önnek megtetszett egy lány. Foglalkozott vele. Meghívták. Sokat járt a házhoz. De jön egy új ember — s egy-kettő elvitte ön elől az ifju hölgyet. Már most ön haragszik. Rendben van. Erről hosszú elmefuttatást ír. Rendben van. Beküldi nekünk. Nincs rendben. De csak nem képzele, hogy közöljük. Tudja-e, hogy azt rólunk föltételezni, már szinte sértés. Egy kislány megvetette az ön érző szívét, de miért akarja emiatt a mi olvasóinkat megbüntetni?

Felélős szerkesztő és laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127-05.

Érdekes könyvujdonságok

Pásztor Józseftől:
RANGOSAN. Bájos, derűs magyar történet. Ára 7 — K. — **A nász-hajó.** Érdekesítő szerelmi regény. Ára 7 — K.
Megrendelhető „R Társaság“ kiadójában.

A Társaság hasábjaira előkelőbb cégek részéről / / hirdetések

feladhatók a kiadóhivatalban

Telefon József 25-11. IV., Reáltanoda=utca 18. Telefon József 25-11.

Ifj. Gonda Béla:
FIATAL LÁNY OTTHON.
Ára füzve 6.— kor., diszkötésben 10.— kor.
FIUK KÖNYVE.
Ára 6 — kor., portó 45 fill.
Megrendelhető a szerzőnél: I., Budafoki-ut 22.

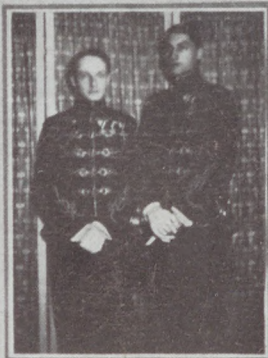
A m. kir. budapesti 1. honvédszázados ezred
 ötvény- és árualapja javára 1918. február 11-én a
 m. kir. Operaházban rendezett jótékonysági

hangverseny

hölgybizottsága, művészszerelői és
 rendezősege.

Bentz Béláné

Kardony Ferenc, Donafői Percezel Sándor

Fráter Jenőné

Br. Lech Kollótné

Ferner Károlnő, Székely Kálmán, D. Békésy István, Ferenc, Doré Emil,
 Bayányi Károly, Albon, Baróth Béla, Dobos Margit, Fodor, Szaplonczay László,
 Daulay Anzsi, Fráter Jenő, B. Várdar György

Gn. Batthyány Gyuláné

Lenk Béláné

Bojányi Mária Alborné és Csézy Mária

özv. Jull Alfredné

Papp Rezső

FF